

Казки про найцінніше

Мудра баба

Мудра баба

Ішла одного разу дорогою стара баба. Побачила на землі ташку, підняла, подивилась. А в ташці — гроші. Подумала собі баба так; «Не візьму я цих грошей, бо гроші — гріх і смерть!» І кинула ташку знову на землю.

Слідом за бабою йшли два жандарми. Як помітили на дорозі ташку з грішми, здивувалися.

— Ба, чому баба гроші не взяла? — каже один.

— Бо дурна,— каже другий.

— А може, баба щось знає? — питає перший.

— Доженемо її, зазвідаємо! — відповідає другий.

Побігли за старою, догнали, питають.

— Бабко, чому ви пройшли повз ташку з грішми і не взяли її собі? Може, ви дуже багаті?

— Небагата я, небожата. Не маю й на сіль...

— Та чому ви не взяли собі бодай половину?

— Грошей мені не треба. Гроші — смерть!

Жандарми розсміялися.

— Та чи не казав я тобі, що баба неповного розуму,— сміється жандарм.

Певно, дід бив бабу по голові мішком,— регочеться другий.

Стара жінка пішла собі шляхом, а жандарми сіли на великого каменя й почали ділитися грішми.

Коли вже поділилися, захотілося їм випити. Старший каже молодшому:

— Тут тобі сотня! Біжи до села, купи горілки і якоїсь закуски.

— Охоче! — відрпортував молодший, побіг швидко до корчми.

Сидить старший біля грошей, милується новими сотнями й думає собі так: «Яке велике щастя!

Куплю собі маєток, оженюся й буду паном. Буду жити без жури...»

Тримає в руках ташку жандарм, дивиться на неї жадібними очима й думає: «Добре б покласти до кишені всі грошики. Чому я мусив ділитися з молодшим? Я ж перший помітив на дорозі бабу з ташкою?»

І додумався вбити того, що пішов.

А тим часом молодший жандарм вертався з горілкою. Він теж пошкодував грошей, що припадали старшому. І вирішив. «Всиплю я до пляшки отрути». Так і вчинив.

Як тільки він прийшов, а старший на нього з багнетом! Вбив товариша. Лежить мертвий жандарм на дорозі, старший дивиться на нього. Стало йому не по собі. Взяв і випив трохи горілки. І тут сам упав мертвий.